

KO JE KO

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Tviter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Momčilo Bakrač (1962, Vrbas), piše poeziju, prozu, eseje, likovnu i književnu kritiku. Objavio je sledeće knjige: poezija – *Samoogledalo* (2006), *Žamor u katakombi* (2006), *Nadnica za beketovanje* (2007), *Bivša celina* (2008), *Saspisci uma* (2011), *Grešne iluminacije* (2014), *Bar-oko* (2016), *Svetlo putešestvo* (2017) i *Tekući frasovi i stajaća bistrina* (2018); proza – *Dopisivanje nemuštog* (2017) i *Svici i maku-latura* (2018). Poezija mu je prevedena na desetak jezika, uvrštena u nekoliko domaćih i stranih antologija. Član je UKS i DKV. Živi u Vrbasu u svojstvu slobodnog umetnika.

Lana Bastašić (1986, Zagreb), objavila je zbirke priča *Trajni pigmenti* (2010) i *Vatrometi* (2011), zbirku poezije *Naivni triptih o Bosni i umiranju* (2013), knjigu za decu *Nastja crta sunce i druge priče* (2015) i roman *Uhvati zeca* (2018). Dobitnica je nagrade za najbolju kratku priču na festivalima *Ulaznica* (Zrenjanin, 2010) i *Susreti Zije Dizdarevića* (Fojnica, 2010. i 2011), prve nagrade za neobjavlvenu pesničku knjigu (*Dani poezije*, Zaječar, 2013), i nagrade Kamernog teatra za dramu (Sarajevo, 2013). Njen roman prvenac *Uhvati zeca* bio je u najužem izboru za 65. *NIN*-ovu nagradu za najbolji roman iz 2018. godine. Stalna je saradnica književnog časopisa *Hourglass*. Godine 2016. osnovala je školu književnosti, Escola Bloom, sa Boržom Bagunjom.

Džejs Boldvin (*James Baldwin*; 1924, Harlem, SAD – 1987, Sen Pol de Vans, Francuska) američki književnik i društveni aktivista. Najpoznatiji je po svojim zbirkama eseja *Beleške domorodačkog sina* (1955), *Niko mi ne zna ime* (1961) i *Sledeći put – vatra*

(1963), kao i po romanima *Idi i reci to na gori* (1953) *Đovanijeva soba* (1956) i *Druga zemlja* (1962). Smatra se velikom ikonom pokreta za građanska prava Afroamerikanaca i američkog LGBT pokreta. Učestvovao je 1963. godine u Maršu na Vašington sa Martinom Luterom Kingom. Godine 1962. dobio je Nagradu „Džordž Polk“ za reportažu u *Njujork tajmsu*. Sahranjen je u Hartsdejlju.

Pol Bouls (*Paul Frederic Bowles*; 1910, Njujork, SAD – 1999, Tanger, Maroko), američki pisac, prevodilac i kompozitor. U devetoj godini komponuje prvu operu. Objavljuje prve pesme (1928) u časopisu *Transition* u Parizu. Iste godine počinje da studira umetnost na Univerzitetu Virdžinije. Naredne godine, bez znanja roditelja, odlazi u Evropu i studira muziku, upoznaje se sa Silvijom Plat, Dalijem, Ezrom Paundom. Na nagovor Gertrude Stejn putuje u Maroko kojim ostaje fasciniran do kraja života. Tu nastaje i njegov prvi kamerni komad, *Sonata za obou i klarinet*. Tokom tridesetih i četrdesetih godina komponuje nekoliko opera, baleta, pa čak i muziku za drame Tenesija Vilijamsa i filmove Orsona Velsa. Upoznaje i Džejn Auer, proznu i dramsku spisateljicu, sa kojom je bio u braku sve do njene smrti (iako je Džejn bila lezbijka, a Pol biseksualac). Objavljuje nekoliko romana, *The Sheltering Sky* (1949) po kome je snimljen i istoimeni film (1990) u režiji Bernarda Bertolučija, *Let It Come Down* (1952), *Up Above the World* (1966). Krajem pedesetih godina saraduje sa bitnicima, Vilijamom Barouzom, Alenom Ginzbergom i Džekom Keruakom. Umire u Tangeru od posledica srčanog udara.

Mića Vujičić (1979, Mokrin), diplomirao je opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Autor je romana *Oštar start* (2010), *Unutrašnjost* (2018) i zbirke priča *Ronjenje na dah* (2014). Novinske članke pisao je za *Mokrinske novine*, *Kikindske novine*, *Dnevnik*, *Danas*, *Blic*, *Politiku*, *Plejboj*, *Feral Tribune*, *Politikin zabavnik*. Radi u redakciji za kulturu nedeljnika *NIN*. Dobitnik je sti-

pendije iz Fonda „Borislav Pekić“ i Nagrade „Dušan Vasiljev“. *Oštar start* objavljen je u Sloveniji, Egiptu i u Americi, a neke od njegovih kratkih priča prevedene su na mađarski i nemački jezik. Živi u Mokrinu i Beogradu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016) i *Kritika pamćenja* (2017). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“. Živi u Novom Sadu.

Dorđe Despić (1968, Užice), doktorirao je na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde i radi kao vanredni profesor na predmetu Teorija književnosti. Piše studije, oglede i književnu kritiku. Objavljene esejističke knjige: *Aksiološki izazovi* (2000), *Spiralni tragovi – kritike i eseji o srpskom pesništvu* (2005), *Poreklo pesme – potencijal intertekstualnosti u poeziji Miodraga Pavlovića* (2008) i *Preživeti u tekstu* (2011), kao i zbirka poezije *Pesme i drugi ožiljci* (2018). Urednik je *Letopisa Matice srpske*. Živi u Novom Sadu.

Nikola Đoković (1978), doktorirao na temi *Nacija: subjekt: tekst – književnost egzila i postjugoslovenski kulturni prostor* na Odseku za srpski jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Kragujevcu. Učestvovao na projektu *Criticize this!* koji je okupljao mlade kritičare iz regiona (2011). Objavio je dve knjige poezije: *Zid gneva* (2014) i *Konfiskovane pe-*

sme (2016). Saradnik je portala Radnička komuna LINKS, kao i feminističkog portala *VoxFeminae*. Bavi se prevodjenjem sa engleskog.

Dubravka Đurić (1961, Dubrovnik), feministička pesnikinja i teoretičarka. Diplomirala je i magistrirala na grupi za Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se teorijom kulture, teorijom medija, teorijom moderne i postmoderne poezije, teorijom roda, umetničkim i pesničkim performansom. U statusu predavačice ili gosta predavača držala predavanja u Centru za ženske studije, na AOM-u, Fakultetu političkih nauka, Fakultetu dramskih umetnosti, kao i na fakultetima u SUNY-Bafalo i UCSD, San Diegu, u Ljubljani i Koprju. Priredila i prevela niz teorijskih temata u časopisima iz oblasti teorije poezije i teorije umetnosti. Jedna je od osnivačica i urednica časopisa *Profemina*. U Asocijaciji za žensku inicijativu pokrenula Ažinovu školu poezije i teorije. Zbirke poezije: *Priroda meseca, priroda žene* (1989), *Knjiga brojeva* (1994), *Klopke* (1995), *All-Over: izabrane i nove pesme sa esejima koji određuju fazu moje poezije od 1996–2004* (2004), *Ka politici nade (nakon rata)* (2015). Objavila je brojne kritike i studije o poeziji, umetnosti i plesu, kao i knjige *Jezik, poezija, postmodernizam* (2001), *Govor druge* (2006), *Poezija teorija rod: moderne i postmoderne američke pesnikinje* (2009), *Politika poezije: tranzicija i pesnički eksperiment* (2010), *Diskursi popularne kulture* (2011). Kourednica je antologije tekstova *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Živi u Beogradu.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isceljenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već rekoh* (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (recepcija Crnjanskovog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza

prevođena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Dejan Ilić (1961, Travnik), diplomirao je italijanski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanški put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995 – 2008] (2011), *Katastar* (2013) i *Dolina Plistos* (2017). Bavi se književnim prevođenjem. Za svoju poeziju i prevođenje poezije dobio je nagrade „Đura Jakšić“, „Branko Miljković“, „Meša Selimović“ i „Miloš N. Đurić“. Živi u Beogradu.

Ježi Jarnjević (*Jerzy Jarniewicz*; 1958, Lovič, Poljska), poljski pesnik, prevodilac i književni kritičar. Anglistiku i filozofiju studirao je u Lođu, a potom na Oksfordskom univerzitetu, doktor nauka s habilitacijom, predaje englesku književnost na Varšavskom univerzitetu i na Univerzitetu u Lođu. Gostujući profesor na mnogim univerzitetima (Oxford, Kembridž, Dablin, Stokholm, Prag, Harvard, London, Belfast). Prevodilac Simona Armitidža, Filipa Rota, Krejga Rejna i Džemsa Džojosa, počasni član poljskog Udruženja književnih prevodilaca, bivši član Komiteta za nauku o književnosti Poljske akademije nauka. Urednik u časopisu *Literatura na świecie* i *Tygl kultury*, saradnik u britanskim časopisima *Areté* i *Poetry Review*, stipendista vlade SAD. Prvu pesničku knjigu *Hodnici* objavio je 1984. godine. Dobitnik je odlikovanja za zasluge u kulturi „Gloria artis“. Autor 15 zbirki pesama, 15 književno-kritičkih i esejističkih dela, preko 30 prevedenih knjiga. Pokretačku snagu njegove poezije najčešće predstavlja problem jezičke komunikacije, pitanje uvučenosti realnog u reči (Ana Kaluža). Za najveću nagradu Nike nominovan je nekoliko puta, dobitnik je vrocavске pesničke nagrade *Silesius* za zbirku *Prazne noći* (2018), a 2019. nominovan je za nagradu *Nike* za knjigu posvećenu književnom prevodilaštvu *Prevodilac između ostalog*.

Viktor Jerofejev (*Vúktor Vladúmirovič Eroféev*; 1947, Moskva), ruski pisac. Završio je Filološki fakultet moskovskog državnog univerziteta Lomonosov, a zatim i magistraturu na Institutu svetske književnosti. Magistar je filoloških nauka. Odbranio je dok-

torsku disertaciju Dostojevski i francuski egzistencijalizam. Osnivač je književnog almanaha *Metropol*. Godine 1979. bio je izbačen iz Saveza pisaca SSSR zbog učestvovanja u samizdatskom almanahu *Metropol* i sve do 1988. godine njegova proza nije objavljivana. Godine 1990, najpre u Parizu, a zatim i u Rusiji, objavljen je roman *Ruska lepotica*, od tada preveden na više od dvadeset jezika, te postaje međunarodni bestseler. Autor je televizijske emisije *Apokrif* (1998–2011) na kanalu Kultura, kao i radio-emisije *Enciklopedija ruske duše* (2004–2007) na radio Slobodi. Dobitnik je Nagrade V. V. Nabokov (1992), Nagrade N. V. Gogolj (2018) i Međunarodne književne nagrade „Milovan Vidaković“ (PROSEFEST, Novi Sad, 2019) za roman *Ružičasta mišica*. Nosilac je francuskog Ordена umetnosti i književnosti (2006) i Ordена viteza legije časti (2013), a takođe i najvećeg poljskog odlikovanja Krst Komandora „Za zasluge“ (2014). U Srbiji su mu objavljene knjige: *Anino telo i kraj ruske avangarde* (Književna reč, Beograd, 1998); *Ruski cvetovi zla* (Zepeter Book World, Beograd, 1999); *Enciklopedija ruske duše* (Geopoetika, Beograd, 2001); *Muškarci* (Plato, Beograd, 2002); *Ruska lepotica* (Plato, Beograd, 2003); *Pet reka života knjiga volšebnih putovanja* (Geopoetika, Beograd, 2003); *Dobri Staljin* (Geopoetika, Beograd, 2004); *De Profundis* (Geopoetika, Beograd, 2007); *Telo* (Geopoetika, Beograd, 2016); *Ružičasta mišica* (Geopoetika, Beograd, 2018).

Aleksandar Kostadinović (1973, Niš), istoričar književnosti, piše studije, eseje i književnu kritiku. Objavljene knjige: *Mitsko u poeziji Vaska Pope: Uspravna zemlja, Vučja so* (1999) i *Izraz i ogledalo* (2010).

Tanja Kragujević (1946, Senta), diplomirala je i magistrirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupi za Opštu književnost sa teorijom književnosti. Objavila je preko dvadeset knjiga poezije i devet knjiga esejističkih i književno--kritičkih tekstova. Zastupljena je u više antologija savremene srpske poezije u zemlji i inostranstvu. Pesme su joj prevođene na engleski, nemački, španski, mađarski, holandski, bugarski, makedonski, slovenački, ruski, beloruski i esperanto. Više od petnaest godina bavila se izdavačkim radom. Dobitnica je značajnih domaćih priznanja. Živi u Zemunu.

Jelena Mandić (1986, Srebrenica, BiH), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Završila je master studije engleskog jezika i književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Trenutno je na trećoj godini doktorskih studija jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i kratku prozu, prevodi sa engleskog i persijskog jezika. Živi i radi u Novom Sadu.

Milica Markić (1966, Beograd), diplomirala je na Katedri za polonistiku Filološkog fakulteta u Beogradu 1991. godine. Radila je u izdavačkim kućama „Nolit“ i „Klio“. Član je Udruženja književnih prevodilaca od 2004, a u statusu slobodnog umetnika od 2009. godine. Prevodi poljsku prozu, poeziju i esejistiku. Najznačajniji prevodi: *U pustinji i prašumi* Henrika Sjenkjeviča, *Ljubav i odgovornost* Karola Vojtite, *Beguni* Olge Tokarčuk, *Gulaš od turul ptice* Kšištofa Varge, *Na putu za Babadag* Andžeja Stasjuka, *Transatlantik* Vitolda Gombroviča i dr. Živi u Beogradu.

Milica Milenković (1989, Svrlijig), diplomirani je filolog-srbista. Objavila je roman *Homunculi* (2010), zbirke pesama *Manje od dlana* (2012), *Via Militaris*, *Via Dolorosa* (2013) i *Isposnice* (2019), kao i knjigu izabranih kritika *Kritička tumačenja* (2016). Priredila *Sabrana dela* Gordane Todorović. Živi u Svrlijigu.

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa master studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Česlav Miloš (*Czesław Miłosz*; 1911, Šetejnje, Litvanija – 2004, Krakov, Poljska), poljski pesnik, prozaista, esejista i prevodilac. Kao student (studirao prava u Vilnu) pripadao avangardnoj pesničkoj grupi „Žagari“. Prve pesme objavljuje 1930, a prvu knjigu *Poema o ukočenom* 1933. godine. Do početka Drugog svetskog rata boravio u Francuskoj i Poljskoj, a rat proveo u okupiranoj Varšavi. Nakon rata bio u diplomatskoj službi Poljske u Vašingtonu, Njujorku i Parizu, a od 1951. godine živi u emigraciji. Nakon trideset godina (1981), prvi put posećuje Poljsku, a početkom devedesetih godina se preselio u Krakov, gde provodi poslednje godine života. U svojim delima je najpre obrađivao društvenu

problematiku, kasnije sve više egzistencijalnu i filozofsku, a bavio se i ulogom Slovena i Evropljana u američkoj kulturi i civilizaciji. Gl. dela: knjige pesama: *Tri zime*, *Spasenje*, *Dnevna svetlost*, *Kralj Popjel i druge pesme*, *Začarani Gučo*, *Gde sunce izlazi i gde zalazi*, *Himna o perli*, *Poezija*, *Hronike*, *Na obali reke*, *To*, *Drugi prostor*; poeme: *Pesnički traktat*, *Moralni traktat*, *Orfej i Euridika*; romani: *Osvajanje vlasti*, *Dolina Ise*; autobiografska proza: *Zemlja Ulro*, *Druga Evropa*; eseji: *Snoviđenja nad zalivom San Francisko*, *Zarobljeni um*, *Čovek među škorpionima*, *Kontinenti*, *U potrazi za otadžbinom*, *Svedočanstvo poezije* i dr. Godine 1980. dobija Nobelovu nagradu za književnost.

Svetlana Mladenov, istoričarka je umetnosti, likovna kritičarka i kustoskinja. Autorka je mnogih likovnih manifestacija, izložbi, festivala, akcija, događaja, susreta, radionica. Od 1997–2004. bila je direktorka Galerije savremene umetnosti i Centra za kulturu u Pančevu, a od 2007–2015. kustoskinja Muzeja savremene umetnosti Vojvodine u Novom Sadu. Članica je AICA, ULUPUDS-a, Društva istoričara umetnosti Srbije i osnivačica Asocijacije za vizuelnu umetnost i kulturu VISART. Njeni mnogobrojni tekstovi o savremenoj umetnosti objavljeni su u katalozima, monografijama, knjigama, časopisima, dnevnoj štampi.

Balaž Mohači (*Balázs Mohácsi*; 1990), mađarski pesnik, urednik časopisa *Jelenkor* i *Versum*, književni kritičar. Trenutno pohađa doktorske studije iz književnosti na Univerzitetu u Pečuju. Objavio je zbirku poezije *Hungária út, hazafelé* (2018). Živi u Pečuju.

Živorad Nedeljković (1959, Kraljevo), pesnik i urednik. Od 2002. godine radi kao urednik u izdavačkoj delatnosti Narodne biblioteke „Stefan Prvovenčani“ u Kraljevu. Knjige pesama: *Pogrešna prognoza* (1991), *Majka* (1994), *Tutin i još pedeset pesama* (1998), *Jezik uveliko* (2000), *Tačni stihovi* (2001), *Sušti poslovi* (izabrane i nove pesme, 2002), *Negde blizu* (2003), *Drugi neko* (2005), *Ovaj svet* (2009), *Talas* (2012), *Ulazak* (2014), *Ušpon* (2017) i *Biti* (2019). Dohitičnik je više nagrada, između ostalih, Zmajevе nagrade, „Branko Miljković“, „Đura Jakšić“, „Meša Selimović“, „Vasko Popa“, „Jefimijin vez“ i dr. Za ukup-

no pesničko delo dobio je Disovu nagradu i Žičku hrisovulju. Živi u Čačku.

Milutin Ž. Pavlov (1943, Kikinda), diplomirao je studije glume u klasi Ljubice Ravasi 1966. godine u Novom Sadu. Pesnik, pripovedač, esejista, romanopisac, književni kritičar, dramski pisac. Objavio je sledeća dela: poezija – *Vatra zrelog bagrema* (1973), *Ženi sam rekao ljubav* (1977), *Nad glinom žito* (1986), *Bela jesen u novembru* (1991), *Pas izgubljenog čoveka* (2014); esejistika – *Esej o glumcu* (2000); romani – *Suvi žig knjige drugova* (1979), *Šarmer male varoši* (1990, 1995), *Rasput* (1994), *Velizar i Đurđica* (2000), *Galop gospodina Aresa* (2003), *Nebo je veliko dugme* (2006), *Dobošarski ponedeljak* (2009), *Kostim na sceni divljih ruža* (2011); publicistika – *Severni revir belog rudara* (1975); knjige pripovedaka – *Razaznajem tornjeve* (1971, 1989), *Klovnovi dolaze u podne* (1982), *Duhovi kartonskog kofera* (2005), *Cipele vranog konja* (2007), *Žuti fijaker* (2008), *Dobošarije* (2008) i *Teretni voz* (2017); dečja poezija – *Sve ptice iz dedinog šešira* (1998) i *Majstori plavih violina* (2017). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za književni rad. Prevodjen je na makedonski, ruski, mađarski, jermenski, nemački, rumunski i albanski jezik. Živi i stvara u Novom Sadu.

Melina Panaotović (1974, Novi Sad), diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Odseku za slavistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, na kom je i zaposlena kao asistent na predmetima Ruska književnost 19. i 20. veka. Bavi se književnom recepcijom, prevodjenjem, ruskom avangardom. Prevodi savremenu rusku prozu (Aleksej Ivanov, Igor Jarkevič, Evgenije Griškovac, Mihail Šiškin, Tatjana Tolstoj, Pavel Krusanov, Aleksandar Genis...). Živi u Novom Sadu.

Vladimir B. Perić (1976, Šabac), postdiplomske studije književnosti završio je u Novom Sadu. Objavljivao je poeziju, prozu i naučne tekstove u periodici, kao i u zbornicima sa naučnih skupova. Uređivao je *Stanje stvari*, časopis za različite vidove umetničkog izražavanja (1997–2001). Doktorirao je 2013. godine na FILUM-u sa temom „Autobiografska, socijalna i poetička margina dadaizma Dragana Aleksića“. Objavio je zbirku pesama *Elipse* (2015) knjigu književnih kritika *Eqzegeze 1* (2018). Do sada je učestvovao na preko dvadeset inostranih i do-

maćih naučnih skupova. Uređuje „Korake“, časopis za književnost, umetnost i kulturu.

Viktor Radonjić (1973, Beograd), objavio je zbirke pesama: *Nadir* (2002), *Tmina i srebro* (2004), *Ekologija fraze* (2005), *Žvakanje amalgama* (2011), drame – *Šav, Čopor, Reteriranje kruga, Ambis 01* (2014) i roman *Dete istog besa* (2016). Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), piše studije, eseje, članke i prikaze, prevodi s ruskog, mađarskog i engleskog. Magistrirala i doktorirala na narativnim strategijama V. Rozanova, odnosno F. Dostojevskog. Od 1980. prati određene stvaraoce iz ruske književnosti, prevodeći i komentarišući njihova dela (M. Baškircева, F. Sologub, V. Šklovski, M. Cvetajeva, esejistika M. Epštejna i A. Genisa, predstavnici ruskog konceptualizma, poezija J. Brodskog, teorijska produkcija J. Tinjanova itd.). Objavljena studija: *Sneško u tropima – prevodjenje s lica na naličje* (2011) i knjiga proze *Ili ne* (2017). Predaje na Katedri za rusistiku u Novom Sadu.

Kori Robin (Corey Robin; 1967, Njujork, SAD), američka politička teoretičarka, novinarka i profesor političkih nauka na Bruklin koledžu i Njujorškom univerzitetu. Diplomirala je na Prinstonu, a doktorirala na Jejlju. Objavljene knjige: *Fear: The History of a Political Idea* (2004), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Sarah Palin* (2011), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Donald Trump* (2018), *The Enigma of Clarence Thomas* (2019).

Ljubica Rosić (Obrenovac), studirala je polonistiku i završila postdiplomske studije na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom univerzitetu u Novom Sadu (*Recepcija esejistike Česlava Miloša u Jugoslaviji*). Radila je kao lektorka srpskohrvatskog jezika na Jagjelonskom univerzitetu u Krakovu, a u periodu od 1991–1995. kao viši predavač na novoosnovanoj Katedri za srpski jezik na UAM (Univerzitet „Adam Mickjevič“) u Poznanju. Više godina držala je predavanja iz poljske književnosti na Univerzitetu u Prištini. Od 2003. predavala je poljsku književnost (Istoriju poljske književnosti i Književnost XX veka) na Katedri za polonistiku na Filološkom fakultetu u Beogradu. U svojim radovi-

ma bavi se najviše komparativnim proučavanjima poljske književnosti XIX i XX veka. Srpskom čitaocu predstavljala je poljsku književnost u esejima, člancima, referatima i javnim predavanjima, razgovorima sa piscima. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije od 1980. U periodu od 1992–2003. bila je član redakcije prevodilačkog časopisa *Mostovi*. Dobitnica je Nagrade „Miloš N. Đurić“, kao i poljske nagrade „ZaiKS“ (Saveza autora i scenskih kompozitora). Objavila je prvu istoriju poljske književnosti u Srbiji (*Istorija poljske književnosti do 1914. godine*). Učestvovala je na brojnim međunarodnim naučnim konferencijama, posvećenim poljskoj književnosti. Prevodila je, između ostalih, dela R. Ingardena, K. Brandisa, A. Fjuta, J. Kornhauzera, R. Kapušćinskog, Č. Miloša... Živi u Beogradu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Saraduje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017) i *Nema oaze: luftroman* (2018). Živi u Beogradu.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regio-

nalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013) i *Srebrna magla pada* (2017), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Anastasia Stoilković (1993, Friburg, Švajcarska), završila je Pravni fakultet Univerziteta u Nišu. Pohađala je Školu kreativnog pisanja *Think Tank Town* u Leskovcu. Laureat je 33. Festivala mladih pesnika „Dani poezije“ u Zaječaru, te je u okviru nagrade objavila zbirku *Svakodnevna antika* (2019). Živi u Leskovcu.

Ivana Z. Tanasijević (1987, Kragujevac), na Filološko-umetničkom fakultetu u Kragujevcu završila je osnovne i master studije na Katedri za srpski jezik i književnost. Piše i objavljuje književnu kritiku, eseje, studije, recenzije. Polja interesovanja: srpska književnost modernizma i postmodernizma, savremene književne teorije, književna kritika.

Srđan V. Tešin (1971, Mokrin), književnik i novinar. Studirao je filozofiju i komunikologiju u Beogradu, a diplomirao na poetici kratke priče. Objavio je sledeće knjige: *Coated brain/Pohovani mozak* (drama, 1996), *Sveto Trojstvo Georgija Zecowskog* (poezija, 1997), *Sjajan naslov za pantomimu* (priče, 1997), *Antologija najboljih naslova* (roman, 2000), *Kazimir i drugi naslovi* (roman, 2003), *Kroz pustinju i prašinu* (roman, 2005), *Kuvarove kletve i druge gadošti* (roman, 2006), *Alternativni vodič kroz Vavilon* (izabrane kolumne, 2008), *Ispod crte* (priče, 2010), *Priče s Marsa* (priče, 2015), *Gori gori gori* (roman, 2017) i *Moje* (roman, 2019). Priredio je nekoliko antologija, panorama i izbora kratkih priča. Knjige su mu prevedene na slovenački, makedonski i nemački jezik. Dobitnik je književne stipendije „Borislav Pekić“ i Nagrade Društva književnika Vojvodine za knjigu godine. Zastupljen je u domaćim i inostranim antologijama i izborima iz srpske savremene književnosti. Proza mu je prevedena na francuski, engleski, nemački, poljski, češki, makedonski, mađarski, al-

banski i slovenački jezik. Član je Srpskog PEN centra. Živi u Kikindi.

Erik Hobsbaum (*Eric John Ernest Hobsbawm*; 1917, Aleksandrija, Egipat – 2012, London, Velika Britanija), jedan od najvećih svetskih istoričara druge polovine XX veka. Obrazovao se u Austriji, Nemačkoj i Engleskoj. Bio je član Britanske akademije i Američke akademije umetnosti i nauke, strani član Japanske akademije, kao i nosilac počasnih doktora na univerzitetima nekoliko zemalja. Do penzionisanja je predavao na Koledžu Birkbek Londonskog univerziteta, a potom na Novoj školi za naučna istraživanja u Njujorku. Najvažnije knjige: *Primitivni pobunjenici: istraživanja starih oblika socijalnih pokreta u XIX i XX veku* (1959), *Doba revolucije: Evropa od 1789. do 1848.* (1962), *Radnik: studije iz istorije rada* (1964), *Banditi* (1969), *Revolucionari* (1973), *Doba kapitala: 1848–1875.* (1975), *Radnici: svet rada* (1985), *Doba imperije: 1875–1914.* (1987), *Nacije i nacionalizam posle 1780: program, mit, realnost* (1990), *Odjek Marseljeze: osvrt na Francusku revoluciju posle dva veka* (1990), *Doba ekstrema: Istorija kratkog dvadesetog veka* (1994), *O istoriji* (1997), *Neobični ljudi: otpor, pobuna i džez* (1998), *Zanimljiva vremena: jedan život u dvadesetom veku* (autobiografija, 2002), *Globalizacija, demokratija i terorizam* (2007), *Kraj kulture* (2014). Dela su mu prevedena su na sve veće svetske jezike i ostvarila su ogroman uticaj na generacije istoričara u poslednjih pola veka.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio je prevode proze Džona Barta, Eni Pru, Krisa Abanija, Rejfa Larsena, Džosa Kerol Outs, Dejvida Fostera Volasa i dr. Dobitnik je Nagrade za prevod godine Društva književnika Vojvodine (2012). Živi u Novom Sadu.

Uglješa Šajtinac (1971, Zrenjanin), dramski pisac, pripovedač, romansijer. Diplomirao je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, odsek Dramaturgija. Od 2005. predaje dramaturgiju na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Dobitnik je književnih nagrada „Biljana Jovanović“, Vitalove nagrade, Evropske nagrade za književnost i tri nagrade za scenario (Novi Sad, Vrnjačka Banja i Varšava). Za dramu *Hadersfeld* dobio je Nagradu „Jovan Sterija Popović“ za najbolji savremeni dramski tekst na Sterijinom pozorju (2005). Objavio je romane *Čuda prirode* (1993), *Nada stanuje na kraju grada* (2002), *Vok on!* (2007) i *Sasvim skromni darovi* (2011); knjige za decu *Vetruškina ledina* (2006), *Čarna i Nesvet* (2013) i *B. N. Lj. (Banda neželjenih ljubimaca)* (2017); knjige priča *Čemer* (1997), *Banatorijum i ina proza* (2013) i *Žena iz Huareza* (2017), kao i drame *Rekviziter* (1999), *Pravo na Rusa* (2001), *Govorite li australijski?* (2002), *Hadersfeld* (2005), *Banat* (2007), *Vetruškina ledina* (2008) i *Lepet mojih plućnih krila* (2009). Živi u Zrenjaninu.